

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ای دل اول بگو تو بسم الله
بعد حسنه خداوندستی از من
شاهزادان علی ولی الله
هر که داشته است مردانه
جهنمی باش گر خوبی خواهی
دوستدار علی عالی باش
کر زا هست هر دین در دل
خون خود بگوش جان شینو
و رویان عقاید مذوق خواهی
کن او شکر لغت الله
بکش اسبه مدرس تروج و تعلی
که جزا و نیست و حقیقت شاه
پر که داشته است مردانه
در راه در هر طریق مراهی
شیخه و مومن و موالي باش
مشواره همیل و فرع آنی غل
سیکنده صافی بیان بشنو
هر چند سیچن دخ

ای مکافت جوں نیز بہت ۳
بزرگی کی تحریر اور کوچہ است

و پریان جمالِ حصولِ حنفیہ کو یہ

ہست توحید خالق دا ور
باز غسل و ہنوت است دگر
اصل حضراً است هست بلان کہ بینِ حمل کامل است یا مان
حمل عینہ کی نیت غیر معاون یاد گیر و پریان طرس لون رشاو

و پریان لقصیلِ حصولِ حنفیہ کو یہ

گردانے تو منع توحید رو تین سو سے عالم الفخر
ہنسد مینہ و جہان است پیکے ہستیش و احباب نیت شکن

و پریان صفات بزرگی کو یہ

ثابت ذات اوست هست صفت جی و مدلک دگرتی یہم بذات
عالم و قادر است بزرگی ستکھ مرید و صداق نیز

و قسمی حق سیحانہ تعالیٰ کو یہ

خالق جن و انس ارض سا حمد و واحد است بے ہمتا

و پریان صفات پیغمبر

نیت او را غریبات و صفات نیت زاید صفات او را ذات

کارہ از فعلہ ہے ناڑیا	ل فیست . و	ش برو
غیر اد صالح دو غالم فیست		فیست محتاج وید ہم فیست
ذ مرکب دیسم ذ مری است		فیست محتاج وجای ذ نہوت فیست
در مکان و بہت بدان اور		ک بر او این صفات فیست برو

و پیمان عدل و سبحانہ کوید

عادل است و کمال عمل ادالت	هرچہ او میکند ہمه نیکو ہست
از قیام عذرا مثناہ ہست مدام	کرده لعنت بر اہل قلم تمام
ہمہ اشیا باحد ادلت گواہ	بچکس رانی کن د گزرا
ذ دز رو بجهج ذات ستر	فیست راٹھی پ کفر کافر

و پیمان ہوت اپیار کوید

فرو درک سخن پایا واده	بعد ان ان اپیار فشنہ ستادہ
تا ناہیں باہ راست . ما	ا کہ ہمہ نادی اند را ہنس

ذ پیمان پیوندی پیغمبر حصل ای اللہ علیہ السلام کوید

بنی ا محمد عسلی است	کی دنما شنبے و مطبلو
الحمد لله رب العالمین است	پیغمبر خاتم النبیین

راغ او بخلاف ناچار است
شروع او ناسخ شرط هاست
یکی از مجزات قرآن است
درین امامت امامان کوید

نایاب مردان علی علیه السلام
از رو حسلم او پها آور و داد
صلفه را و صی طلاق او شد
دادی ناست بخدابیطن
چون پدر است دادی تقطین
کجنه لشکل قوم نادید
دادی حلق اول حشر
چشم حق بر استی ناطق
در تظاهر امور وین نا فلم
بر همه حلق زنگانی هاست
هست بعد از تقدی علی نه
با زمههی علیه شاهزاد

بعد سلطان ایشان است امام
سلطان پیغمبر ایشان است
پیغمبر از خدا آورد
ورود دین امام برحق است
والدش حضرت امام حسن
بعد او حضرت امام زین
بعد ایشان علی زین عباد
بست دیگر محمد باشتر
ای او هست بعذر صادق
ای او هست بکسر کسر
دادی حشر نیمن امام رضا است
بعد ایشان محمد است تقدی
بعد ایشان علیه شاهزاد

<p>هر هشتاد و چون بی مخصوص در همه عمر زلت و عصیان این شهپر تا آنکه از خوبیها اینچه نقصان را باشیان بیست</p>	<p>لذت اما مان که گرد و سالم میست محکن که هر زندگانیشان فضل ایشان بسیروندیان بیست</p>
<p>در پیان معاوکوید</p>	<p>جند کن من مسخی و معاده بدان کرد گار جهان بود قادر چون بسیرنده زندگاند نمیگیرد که این فائد</p>
<p>بعد از حاضر مول خوش بیان طهارت گوید</p>	<p>از طهارت کنون سخن بشنو آن طهارت که بست بایکی رزو</p>
<p>در پیان موجبات وضو کوید</p>	<p>یازده پیز موجبات وضو به بول و غافل از شناسی دیگر باد خواب کان منح چشم و گوش کند استخاطه است نیز حیض و نفاس را</p>

در حدیث چشم و در طبیعت همک

در بیان شماره ارجاعات گویند

ما چنین داشتند تراکنش است
پیشتر نیست و جس کنم آن پودان
آن پاک و بیکاخ پودان آن
پیش سرماز محل بحث نمی مرسے
آنچه اینها مگر پسر و دوست
از مرافق دوست خوشیش شوی
سخ بخوبی حسن کنی و سخ دوپاک
غسل پا فضل بستان باشد
زسد از جهانش است اسباب
سخ کن پاک راست را اول
بعد از اسے آب براغص
کل غسل چنایت آری رومنے
بدن خوشیش را تمام گشته

و رسیان غسل اجتماعی کو یہد

اگری اور عمل ارتکاس رجای
پی بیت درون آبہ درا می
غسل؛ شد رواج ہوتا ما
انند مقارن بعضوسے از عذ

و رسیان غسل اجتماعی و اجباری کو یہد

غسل فریب کرنے کے ایڈل	شواز و اچابھ اور غائل
بعدشت بنشود گروں	پندرہ راست دا سمجھے زبدن
بعد آن لفڑت دیگرای خوشخوی	عورتین را بہر و جانب شوی
پس غسل سرے نکو کردار	نیت غسل را مقارن دار
اپ پاک و مہل پیدا کن	در مکان بسیاح ماواکن
ہستہ تیریجا دا جہد ای صرور	ہاجباش دواز و پسر
بعد تخلیل ای دُوی الا ہنام	پسخ کر دن حدث دران ہنگام
بعد اجرای اب اسے مختار	شیرپ سا شر و نفس خود در کار
و رسیان غسلہای اجب کو یہد چند انہم	انہم
غسل و غسل حب اسی غسل	پشنداز من مباش ازان غسل ا

چار میل اس سعی خاصه بود
 چهار میل اس سعی خاصه بود
 پنجمین فصل میل میت داد
 پنجمین فصل میل میت داد

و رسیان لیفیت یه

از پنجم هر طرف بثتاب وقت داخل چشیدند نیم کن و اجابت شش هرین بود و دود و دود زدن پسر طبکه خاک با خد پاک پهلو عسل را دو خضراب نگوست زدنی از بای سعی دوست تا با غلایت اتفاق گردانی و آنها کنیز برداشت سعی باشد میکنند باز ترتیب پنهان شکم میکنند بعد از آن دست چپ هم از خاک در مکان شبیخ می شاید	در مکان ذکر نباشد آب چون نیای شنوی بنده سخن شده قدر هم افضل و وضو میتوان بعد از آن دو دست بند هر طرف واحد اگر هم از وضو زده ای از پایی سعی دست سعی ویش هرست و پیشانی بعد از آن سعی پیش هرست بود یک از بند تا سرانگشتان از گفت دست بسی دست پیار شرح کن دست راست دا اول خاک پاک و بسیار می باشد
--	--

<p>تاجیکارت مخا نفو د حاصل با شہرت در و حنون کرست هوا</p>	<p>از سوالات ہم مفو عائشل بعد تحریکیں بخپہ مانع آب</p>
بیان نجاست کوید	
<p>دفعہ جو دل کے عواید لالہ کیست منی و خون بدفع اینسا کو شش حائل و میول مانع و مک</p>	<p>دو پروار پس نجاست نیز آب اگلکوڑ چون بزار د جوش سکت خوک سست پیٹ و کافر</p>
در پیان مطہرات کوید	
<p>کر بدلی شا بھات وہ است آب و خاک و زیادت و نقصان آنتاب ست ای پس و قام</p>	<p>شبہا سے مطہرات وہ است انکلاب وہست انتقال بدان آنشن و استحال و اسلام</p>
در پیان افعان نماز کوید	
<p>ہشت باد مباش نماز فیش قرات ست و قیام پاد بگیر ہم سمجھو و مشہد ست و سلام</p>	<p>ضدہا سے نماز ای فیش پیٹ و پید اذان پید تکمیر ہست پنجم کوع فرض انام</p>
در پیان اركان نماز کوید	

لیک ازان جلد و خارک شد
اہل سلام کیسے داشتند
بیت و پار کو عکشت تمام

در بیان عدد در لعات نماز گوید

عد در گفت نهاد پان
تا طود پر نو طوں شرعیان
صحیح و شام سه عشاءست چهار
همنه اندر حضرت پوایجستان

در بیان طلاق کرار دن نماز گوید

چون علمدارت ترا میسر شد
بدن و جامہ ات مطهر شد
فرق از یکدیگر تو انتی تو
نغلہ اسے نماز داشتی تو
جهت قبله ات چوشید ظاہرا
رو رگاه بکسریا آور
بر مصلای اسے پاک گیر میسر ار
از گن ڈان خود کن استفاده
بانگ وقت بگوئے بہر نماز

در بیان نیت نماز روزار دن میگوید

بنقی کرن لہنایت احسن ملاصر
آخر شوی از خودی خوبیشتر خلاص

بهدل بیر و رفتہات کوشن
معینیں را یعنیم باش بہوش
سلطمن ہاش در قیام در کوع
بادل وجان پر خضوع خشوع

در پیان حقیقتات سجدہ کوید

ذکر شہر و ذر کوع پیغمو
عادت از رضایت حق پیجو

در پیان حقیقتات سجدہ کوید

چهل نئی درست از سر سجدہ	از پیاسے عبادت مسبو
هفت اعضا از سجدہ و راستہ اس	کہ پیاسے نماز را سپا اس
هر دو کلمہ از دست و پیشانی	ہر دو کلمہ از دست و پیشانی
و زانگشت پا پود دیگر	لکش از حکم سے شارع سر
حضرت پارا پیا ک جو سیفس خام	پند اند سپود و کیسہ آرام
ذکر سب جوان بر جی الاعصار	و بحمدہ گجوی اسے دا تا
سر مند بہ اچھہ پشید پا ک	خاک پا آنکہ سوت از خاک
اچھہ پوشید یا خوارند ایام	سجدہ بروی بو جو سلام خام
پر شہد دگر کشاۓ زبان	و لشماوت گیوی از پے آن
صلوات رسول و کل رسوان	تو فی پر صورت کو کشید

اور پیلان سلام میلو بید

سلام ارنے اڑ پھر ون اسے
لعمہ اڑان ورد خوپیر مار بچا سکے

پیلان لورا لیت پیٹ پیٹ پیٹ

چون ہن تغییب لب کشائی باز
مُو بیڑاں بود کہ بسیدا
آن بخواں کہ باشدست داری
پیچ تبیم نیت اسے دانا

اور پیلان منافیات نہار میلو بید

پالنو انزوں منافیات نماز
ای کہ در مائدہ بناہ نیاز
ہنکی سہت بست و پسنج ایزاد
کن فواحصہ مفسن کم و نہ زیاد
ہاٹل ازوے بودن از بدن
باطلست ایچہ بانہ باز کنی
پیش وقت ارکنی من از بدن
آن نماز سوت خلہ بیبلادی
باطلست آن نماز و زکر کلا پست
ہنک پروڈبلی خا عادہ محفل
ای جوان در نماز شام و صہان
گرس سوئ مکانی بو و مخوب

چون سب کو شکری می خواهد
 با خلست ادو نا پسند پرست
 تماشی مخون فرازگذار
 با خلست آن خوازی نیست روا
 گرد و حریث بدلست آن هم
 با خلست آن خواز تا «اسعه»
 همچو تطیق و کشف عورت هم
 جهاد کن تماشی خوبی را بیشتر
 هست عمدلاج چشم قلب
 کم نمودن چو رکنے از ارگان
 بعد فصل محل نمودن یاد نمود
 مطلع امبلن از بدان
 قول صد قصت نیست هیچ دروغ
 با تفاصیل که مانع فرضت نمود

هست فعل که هر سه مطلب
 بی تقدیر اگر پیشنهادی هست
 در نجس باشد مبتدا زنها را
 هر کنی اکن من شرب قسم عمده
 چند هزار دنگ و قرآن هم
 هر قواز قبیل در و گبر دلای
 در شو، و این زیاده و کم نمود
 مبدلست ارسکه کند عده
 هر چهار پسر و زن ویست منش
 ای و دهن، گفت، پسر از لان
 «بیان»، و رحیمه زیاده
 بر نمودان زیاده و رکعت آن
 کند هم حقظاً او لین بلوغ و
 این بتوی نمادان قرضت

از پیمان شکایات خواز می گوید

<p>اپنے واجب تھوڑ کشہ بیتیں دینہ کمار سمجھتیں پیشک کن سیکھ یاد در قود تمام میثود بر پس ارادہ اور ایستادہ گزاری اسے برنا کن بنا چہار اسے ڈالدار ایستادہ در کعت ای جانان اکمال سجدتین ناچار پس در کعت گزار جان بقیام من از حکم شرع بپرون پائے میثود حکم ہر سیکھ پیشک ہست کن احتیاط آن بسے لہو کن تمام احود انگہ حال خضرع ہم نماز خود اعادہ نماستے بر تو پیش از رکوع مشد ظاہر</p>	<p>شورش شک بند داہل بیٹیں لر میان دوسہ قو فاری شک ہر سہ کعت بنا کبن بقیام لر ترا شک میان استہ و چہار پس در کعت نشستہ بایکتا شک بود گر میان دو و چہار بعد اتمام آن نہ از بخوان در میان دو دسہ است چہار ن بنا ہر چہار و گوئے سلام م در کعت نشستہ بچا حلہ در میان چہار و ہجھ ہر کیک بعد اتمام آن دو سجدہ سمهو چہنین شک ترا است بعد پیوع دری سجدتین ہو بجا سے چہنین شک بجا طرت دا ر</p>
--	---

میان چهار
گزند یا دیپر
پنجه ایشانه یعنی
پنجه ایشانه یعنی

نهنل ظسم که چون پنجه ایشانه

در پنجه ایشانه ایشانه در جات

نمایم شد

سازمان